

Sygnatura akt VI GC 16/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020r. na posiedzeniu niejawnym1 sprawy

z powództwa (...) **Spółki jawnej w W.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w Ś.**

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917,- zł (dziewięćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 900,- zł (dziewięćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 3.567,- zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że dochodzona kwota stanowi cenę sprzedaży gruzu pozostałego po wykonaniu na rzecz pozwanego zlecenia rozbiórki budynku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 grudnia 2019r., sygn. akt VI GNc 720/19, Rejonowy w Wałbrzychu nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 3.567,- zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 11 lipca 2017r. oraz kwotę 817,- zł tytułem kosztów procesu

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że zlecał powodowi jedynie rozbiórkę budynku i uprzątnięcie terenu za co zapłacił pełne umówione wynagrodzenie. Nie kupował od powoda gruzu, który po pierwsze należał do niego a po wtóre był mu zbędny. Z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił.

W dniu 10 marca 2017r. strony zawarły umowę o roboty budowlane obejmujące rozbiórkę budynku położonego w Ś. przy ul. (...), za wynagrodzeniem w wysokości 90.000,- zł netto, płatnym w terminie do dnia 24 maja 2017r.

Dowód: umowa Nr (...) – k. 19 – 21, faktura VAT nr (...) – k. 49.

Wynagrodzenie wynikające z realizacji umowy Nr (...) zostało przez pozwanego zapłacone w transzach w okresie od 25 kwietnia 2017r. do 31 maja 2017r.

Dowód: historia rachunku bankowego – k. 46 – 48v.

W dniu 23 czerwca 2017r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT Nr (...) na kwotę 3.567,- zł, płatną do dnia 9 lipca 2017r. tytułem „loco 0/5” w ilości 145 szt. i cenie jednostkowej 20,- zł netto. Nadto powód sporządził kartę drogową wskazującą na dostarczenie na budowę w Ś. 145 ton ładunku oznaczanego „0,5” w dniach 25 kwietnia 2017r. i 27 kwietnia 2017r. Karta nie została opatrzona żadnym podpisem.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 23, karta drogową – k. 22.

Pismem z dnia 29 lipca 2019r. powód wezwał pozwanego do zapłaty 3.567,- zł wynikającej z faktury VAT Nr (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 24.

Sąd zważył.

Na wstępie należy wyjaśnić, że na podstawie art. 15zsz¹ pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 ze zm.), sprawa została skierowana do rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym. Trzeba zaznaczyć, że powołany przepis przewiduje rozwiązanie szczególne, stąd jego zastosowaniu nie stoi na przeszkodzie fakt, że w niniejszej sprawie uprzednio przeprowadzono już rozprawę. Jest to bowiem sytuacja odmienna od stypizowanej w art. 148¹ § 1 k.p.c. O skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne zawiadomiono strony, które w ustawowym, tygodniowym terminie się temu nie sprzeciwiły. Podkreślenia wymaga, że zawiadomienie o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne na podstawie art. 15zsz¹ pkt 2 cyt. ustawy, nie otwierało stronom terminu do zgłaszania kolejnych twierdzeń lub wniosków dowodowych (z wyjątkiem usprawiedliwienia tego ujawnioną dopiero teraz potrzebą i możliwością ich powołania, co jednak nie miało miejsca).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pisma procesowe powoda z dnia 3 lutego 2020r. i z dnia 8 lipca 2020r. podlegały zwrotowi jako złożone z uchybieniem art. 205³ § 2 k.p.c. – na podstawie art. 205³ § 5 k.p.c. Po wniesieniu przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty strony zobowiązano do podania wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów w terminie tygodniowym, który dla powoda upłynął w dniu 3 lutego 2020r. Pismo z dnia 3 lutego 2020r. powód złożył dopiero w dniu 10 lutego 2020r., zaś pismo z dnia 8 lipca 2020r. – w dniu 8 lipca 2020r., przy czym w obu przypadkach nie usprawiedliwił uchybienia terminu, jedynie bezpodstawnie domagając się wydania zobowiązania go do złożenia spóźnionego pisma. Podkreślenia wymaga, że przepis art. 205³ § 2 k.p.c. umożliwia złożenie pisma z uchybieniem terminu jedynie w razie usprawiedliwienia tej okoliczności, co w kontekście wymogów z art. 458⁵ § 1 k.p.c. wymaga szczególnej inicjatywy procesowej. W tej sytuacji, zawarte w piśmie z dnia 3 lutego 2020r. twierdzenia o potrzebie dokładnego zbadania sprawy należy uznać za nieporozumienie, zważywszy że czynności te należało podjąć decydując się na wytoczeniu powództwa. Z tych samych przyczyn zwrotowi podlegało pismo procesowe pozwanego z dnia 20 lutego 2020r.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaoferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła.

W niniejszej sprawie, nie rodziło wątpliwości, że strony łączyła umowa o roboty budowlane mająca za przedmiot rozbiórkę budynku położonego w Ś. przy ul. (...). Umowa ta została wykonana przez obie strony i nie rodziła roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie. Powód swoją pretensję procesową opierał bowiem na twierdzeniu o sprzedaży pozwanemu gruzu pozostałego po wykonanej rozbiórce. Takie twierdzenia wymagały wykazania faktu zawarcia umowy i jej wykonania, zwłaszcza wobec kategorycznego i logicznie usprawiedliwionego stanowiska pozwanego, że zawarcie takiej umowy po pierwsze nie miało miejsca, a po wtóre nie małoby gospodarczego uzasadnienia, skoro gruz pozostały po rozbiórce stanowił własność pozwanego, a przy tym nie był mu do niczego przydatny.

Powód nie podjął inicjatywy dowodowej w kierunku wykazania istnienia w/w umowy. W świetle powyższych okoliczności nie można było uznać za wystarczające przedstawienia faktury VAT i karty drogowej, która nota bene nie nosi pokwitowania pozwanego.

Jedynie na marginesie wypada dodać, że w/w inicjatywa powoda nie mogłaby polegać na odwołaniu się do innej niż wskazana w pozwie podstawy faktycznej roszczenia, a tym samym innym charakterze jego świadczenia. Sprawa niniejsza, wobec spełnienia przesłanek z art. 505¹ pkt 1 k.p.c., podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, w ramach którego zmiana powództwa jest niedopuszczana (art. 505⁴ § 1 k.p.c.). Roszczenie obejmuje zaś zarówno określenie żądania, tj. dochodzonej kwoty, jak i przytoczony na jego poparcie stan faktyczny. W pozwie powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, jednoznacznie wskazał, że roszczenie wynika ze sprzedaży gruzu pozostałego po rozbiórce. Oznacza to ewentualne powołanie innych okoliczności faktycznych dotyczących przedmiotu świadczenia powoda, skutkujących także odmienną kwalifikacją prawną rzekomo łączącego strony stosunku prawnego, sposób oczywisty stanowiłoby zmianę powództwa – w niniejszej sprawie niedopuszczalną.

Co za tym idzie, wobec braku wykazania przez powoda istnienia między stronami ważnego i niewykonanego przez pozwanego zobowiązania z umowy sprzedaży, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Czyniło to zbędnym ocenę podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, gdyż brak ważnego stosunku zobowiązaniowego, wyklucza możliwość przedawnienia wynikających z niego roszczeń.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało oddalone w całości w związku z czym pozwanemu przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez pozwanego koszty procesu wynosiły łącznie 917,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,- zł (§ 2 pkt 3. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 15zszs¹ pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020r. poz. 374 ze zm.).